

wal päiwil ei piakš minema?" — Seda tegi ta.

Kui ta kirikusse astus, istus ta ühe posti warju, et teised teda palju näha ei wõiksid. Säär kuulis ta õpetajat rääkivat Sumala suurest heldusest ja armust; aga inimesed olla wäga tänamata! Kui neile wahest ka mõni wiletsus pääle tulla, siis mõista kohe Sumalale süüdi ja pidada isiennast ilmasüütaks. Ta ütles: „Inimene ei ole midagi selle helduse ja armu wäärt, n'agu Jakob tunnistas, kui ta Laban'i juurest ära tuli ja oma wenna Esaw'i pärast kartuses oli, ja siis Sumalalt armu palus.“ (1. Mos. 32. p. 10. s.)

Seda kõik pani see kurw leff filmawett walades tähele ja jättis kõik oma mured Sumala hooleks, ning läks nõnda trööstitud südamega majašse.

Aga seda haledust ja nutmist, mis lesele kirikus oli, oli üks jõuakas talu peremees tähele pannud, mis wäga tema südamesse mõjunud, aga siiski weel mitte õiget põhja sa-

nud, mis lese südant nõnda koormab. Pärast aga päris tema kõik järele ja sai kätte. Sellest oli temale nüüd küllalt, ja oli kohe mõteldud, mis nüüd teha tuleb.

Kui seesama waene lestinaine õhtul piirutule walgusel oma lastega istus ja neid trööstitis, et kui hoolega tööd teha ja kokku hoida, wõida ehk jälle lehma saada. Aga selleksamal ajal kuulsiwad nemad õuues ühte lehma ammumist, mis neid jälle kurwaks tegi; sest nad mõtlesiwad: „See on ju wõera omadus!“

Korraga koputas keegi ukse taga ja warssi astus üks tundmata mees sisse ja ütles: „Armas naisekene! üks hääd sõber saatis Sinule ühe lehma ja mõne koti täie wilja ja muud eluülepidamise tarwidust, ja weel palju tuhat terwiseid!“ Ja enne, kui naine küsida ja tänada sai, oli mees kadunud. Nõõmuga wiisiwad lapsed lehma lauta ja kandiswad suure waewaga kotid tупpa, ning tänamist oli otsata.

Teisel päewal tuli aga armuandide saatja isi sinna ja ütles: „Armas naine! Ma olen